



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **M. T.**
státní příslušnost: Tuniská republika
t. č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 21 Vyšní Lhoty
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Tomášem Tillmanem
sídlem Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2024, č. j. MV-183790-3/OAM-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 31. 7. 2017. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2019, č. j. OAM-18/LE-LE05-LE05-2017, žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem ze dne 27. 9. 2019, č. j. 62 Az 7/2019-35, zamítl. Proti rozsudku krajského soudu brojil žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soudu usnesením ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 Azs 349/2019-29, odmítl pro nepřijatelnost.

2. Druhou žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 23. 6. 2023. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 7. 2020, č. j. OAM-333/ZA-ZA11-LE24-2020, rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Toto rozhodnutí potvrdil Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 12. 2020, č. j. 18 Az 45/2020-46.
3. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 27. 1. 2022. Žalovaný usnesením ze dne 1. 2. 2022, č. j. MV-24901-2/OAM-2022, řízení zastavil podle § 11a odst. 3 zákona o azylu.
4. Čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 9. 12. 2024. Žalovaný usnesením ze dne 12. 12. 2024, č. j. MV-183790-3/OAM-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 18. 12. 2024, rozhodl o žádosti žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany tak, že řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil.
5. Součástí správního spisu je mj. žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 12. 2024 neobsahující žádné důvody pro podání této žádosti, podepsaná informací pro žadatele, kteří žádají opakovaně o mezinárodní ochranu ze dne 9. 12. 2024. Součástí spisu je dále Tunisko, Informace OAMP, 2. února 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi.
6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti ani nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu. Po vyhodnocení do spisu založených podkladů žalovaný dospěl k závěru, že v Tunisku nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, k žádné zásadní změně v politické či bezpečnostní situaci, která by mohla mít vliv na posouzení jeho žádosti. Žalovaný neshledal takové skutečnosti nebo okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, případně mu hrozila újma podle § 14a téhož zákona. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce podal již čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu po svém umístění do zařízení pro zajištění cizinců za účelem jeho vyhoštění, bylo podání žádosti vedeno snahou žalobce zmařit hrozící vyhoštění a legalizovat pobyt v České republice, kde žalobce pobývá bez platného pobytového oprávnění a bez zjevné snahy řešit svou pobytovou situaci již řadu let.

II. Žaloba

7. Žalobce namítal, že nesouhlasí se závěry žalovaného uvedenými v napadeném rozhodnutí. V zemi původu mu hrozí nebezpečí pronásledování ze strany soukromých osob. Tuniská republika je zemí, kde se situace v oblasti lidských práv od odjezdu žalobce z vlasti postupně zhoršuje. V roce 2006, kdy žalobce opustil vlast, vydal Evropský parlament usnesení ohledně situace lidských práv v Tunisku (C 300 E/480) ze dne 9. 12. 2006. V usnesení vyjádřil znepokojení nad zákazem konání sjezdu Tuniské ligy pro lidská práva. Aktuální zprávy od nevládní organizace Human Rights Watch vypovídají o zatýkání členů opozice, ekonomické krizi, odstraňování odpůrců prezidenta Kaise Saieda, porušování lidských práv určitých skupin, zejména migrantů tmavé pleti, žadatelů o azyl a uprchlíků.

8. Žalobce ve vlasti již nemá žádné vazby, majetek i vazby má již v České republice. Návrat do země původu je tak pro něj nemyslitelný. Opakované podávání žádostí o mezinárodní ochranu svědčí nikoli o snaze legalizovat svůj pobyt, ale o snaze vyhnout se návratu do země, kde mu hrozí vážná újma. Situace v Tunisku je nestabilní a postupně se zhoršuje. Represivní složky státu vykazují znaky libovůle vůči navrátilcům, migrantům a žadatelům o azyl. Zhoršování situace ve vlasti svědčí o odůvodněnosti jeho žádostí.
9. Žalovaný se nezajímal o azylový příběh žalobce, postupoval formálně, nezabýval se dopady, které může napadené rozhodnutí mít pro žalobce.
10. Žalobce je přesvědčen, že splňuje minimálně podmínky pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný pochybil, pokud neprošetřil situaci žalobce a neposoudil individuální okolnosti jeho případu. V důsledku tohoto pochybení hrozí žalobci povinnost navrátit se do země, kde mu hrozí bezprostředně vážná újma. Návrat by představoval újmu i pro žalobcovu rodinu, která má na území České republiky udělenou dočasnou ochranu.
11. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v průběhu správního řízení zjistil, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již čtvrtá v pořadí. Žalovaný odkázal na spisový materiál a na napadené rozhodnutí s tím, že spisový materiál dokládá, že žalovaný postupoval procesně správným způsobem a dle všech zákonných norem.
13. Žalovaný měl za to, že v projednávané věci dostatečně zhodnotil všechny okolnosti žalobcova případu a dospěl k závěru, o tom, že žalobci v zemi původu nehrozí vážná újma. V daném případě nevyvstaly žádné nové skutečnosti či zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany a v zemi původu, dle zpráv o zemi původu, nedošlo k žádným podstatným změnám. V rozhodnutí je toto stručně uvedeno, a tento postup žalovaného je ve shodě s ustálenou judikaturou.
14. Žalovaný i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu byl toho názoru, že zhodnotil žádost žalobce jako další opakovanou zákonně a správní řízení zastavil dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Žalovaný postupoval procesně správně a nedopustil se pochybení. Mezinárodní ochrana je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky ve zcela výjimečných případech a v žádném případě ji nelze zaměňovat s jinými formami pobytu upravenými v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nebo jí jiné formy pobytu nahrazovat (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016–32).
15. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) v souladu s § 32 odst. 9 zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

17. Krajský soud o žalobě rozhodoval bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky; žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili (nevyjádřili svůj nesouhlas) a soud takový postup nepovažoval za nezbytný.
18. Mezi stranami nebylo sporné, že v nyní posuzované věci jde o tzv. další opakovanou žádost podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle uvedeného ustanovení se pro účely tohoto zákona další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní. Ze správního spisu se podává, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu již počtvrté.
19. Zákon o azylu rozlišuje mezi opakovanou žádostí, tj. první z opakovaných žádostí, a dalšími opakovanými žádostmi od 18. 12. 2015. Při posuzování všech opakovaných žádostí se ovšem žalovaný zabývá stejnou otázkou, a to, zda nastaly nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Důvod rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí tedy není v okruhu věcných problémů, které se při rozhodování o nich řeší. Spočívá v tom, že cizinci nadále nesvědčí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ani práva a oprávnění s tím spojená.
20. Žalovaný své rozhodnutí o zastavení řízení opřel o § 11a odst. 3 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
21. Předmětem nynějšího řízení tak je otázka, zda se lze s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a téhož zákona důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Soud se proto může v takovém řízení zabývat pouze tím, zda žalobcem uvedené skutečnosti představují nové skutečnosti, které nebyly řešeny v předchozích řízeních a zda jsou vůbec takového charakteru, že by se mohlo jednat o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy osob žadatelů, tedy zda jsou ve vztahu k další opakované žádosti o azyl vůbec relevantní (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 Azs 17/2019-90). Jinými slovy, soud může v nynějším řízení pouze posoudit, zda byla další opakovaná žádost žalobce přípustná, nemůže ji zkoumat věcně.
22. U rozhodnutí o zastavení řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu krajský soud musí zkoumat, zda obsahuje zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, a současně že 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38).
23. V případě dalších opakovaných proto krajský soud musel nejprve posoudit, zda cizinec oproti předchozím žádostem uvedl nějaké nové skutečnosti či poukázal na podstatnou

změnu okolností. Pokud žádné takové skutečnosti neuvedl, žalovaný je nemusí posuzovat znovu z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 Azs 175/2017-26). Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce vyplnil žádost, aniž by sdělil jakékoli důvody pro její podání. Součástí spisu je podrobné a žalobcem podepsané poučení o tom, kdy a jak má možnost sdělit důvody žádosti, a o tom, jak funguje řízení o další opakované žádosti (mimo jiné informace, že nebude probíhat pohovor). Žalovaný umožnil žalobci v souladu se zákonem sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně, této možnosti však žalobce nevyužil. Lze tak uzavřít, že žalobce neuvedl ve správním řízení skutečnosti vůbec žádné. Pokud žalobce neuvedl žádné důvody své další opakované žádosti, nemůže tuto pasivitu napravovat až v žalobě. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nezohlednil individuální okolnosti případu. Nemohl tak však učinit, protože žalobce žádné konkrétní skutečnosti v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl a byl řádně poučen o tom, že s ním již žalovaný neučiní pohovor a je třeba rozhodné skutečnosti uvést v žádosti.

24. V této souvislosti je třeba odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34). Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).
25. Krajský soud se proto při přezkumu správnosti postupu žalovaného podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zabýval jen tím, co stěžovatel tvrdil ve své žádosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 175/2017-26). V posuzované věci však žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné důvody, žalovaný proto nepochybil, pokud v napadeném rozhodnutí popsal důvody uvedené v předchozích žádostech a popsal, že žalobce v další opakované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti ani nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu. Uvedenému odůvodnění nelze s ohledem na absenci jakýchkoli důvodů žádosti nic vytknout.
26. Krajský soud se dále zabýval tím, zda žalovaný v napadeném rozhodnutí zkoumal, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Krajský soud zjistil, že si žalovaný pro účely vypracování napadeného rozhodnutí vyžádal dokument Tunisko, Informace OAMP, 2. února 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi. Shromážděné informace o zemi původu žalobce jsou aktuální (k tomu srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č. j.

45 Az 21/2016-55, č. 3714/2018 Sb. NSS), a proto lze potvrdit závěr žalovaného, že od okamžiku posledního meritorního posouzení žádosti žalobce nedošlo v zemi jeho původu k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 3 zákona o azylu, tj. která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Ostatně ani sám žalobce žádné takové změny neuváděl. Žalobce odkázal pouze obecně na aktuální zprávy od nevládní organizace Human Rights Watch, které vypovídají o zatýkání členů opozice, ekonomické krizi, odstraňování odpůrců prezidenta Kaise Saieda, porušování lidských práv určitých skupin, zejména migrantů tmavé pleti, žadatelů o azyl a uprchlíků. Krajský soud tuto zprávu neprovedl k důkazu pro nadbytečnost, jelikož i z informace, která je součástí správního spisu, vyplývá, že situace v Tunisku se nezlepšuje, spíše naopak. Nevyplývá z ní však, že by samotná přítomnost civilisty v této zemi znamenala ohrožení jeho života. Žalobce netvrdil, že je příslušníkem nějaké ohrožené skupiny, neuvedl žádné individuální okolnosti, ze kterých by bylo možné se domnívat, že právě on by mohl být ve vlasti ohrožen.

27. Krajský soud má tak za to, že žalovaný o možnosti návratu učinil v napadeném rozhodnutí přezkoumatelnou úvahu, vysvětlil, z jakých důvodů považuje za možné návrat žalobce do vlasti. Krajský soud tak neshledal žádné pochybení žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

28. Smyslem a účelem možnosti podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozích pravomocně skončených řízení. To však nebyl případ žalobce, který na jakoukoli argumentaci v žádosti o mezinárodní ochranu rezignoval. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí řádně zabýval tím, zda žalobce v další opakované žádosti uvedl nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, a současně tím, zda došlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Lze tak uzavřít, že podmínky pro postup podle § 11a odst. 3 zákona o azylu byly naplněny a žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení zastavil.
29. Soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost **přípustná** [§ 32 odst. 8 písm. a) zákona o azylu].

Ostrava 26. února 2025

Mgr. Jana Volková

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. P.

samosoudkyně